

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. N.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí č. p. 157/30, PS 203, PSČ 412 01, proti **žalovanému: F i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í v Ústí nad Labem**, ul. Velká Hradební č. p. 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2009, č. j. 4850/09-1100-500331,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2010, č. j. 15 Ca 108/2009 – 25, žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2009, č. j. 4850/09-1100-500331, kterým mu bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 9. 2008, č. j. 94013/08/196911/6537, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 1.133.716,-Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle zjištění daňové kontroly provedené správcem daně žalobce s V. B. vložil do vzniknuvší společnosti BUNEK, s.r.o., nepeněžitý vklad – zásoby – ve výši 8.907.554,-Kč, z toho žalobce 40% podílu ve výši 3.563.021,60 Kč, v důsledku čehož prý žalobce uplatněné výdaje ve výši 40% podílu za nákup zboží pořízeného za činnost sdružení nevynaložil na dosažení, zajištění a udržení svých příjmů, čímž porušil ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a také ust. § 5 odst. 6 téhož zákona, jelikož v příslušném

daňovém přiznání neupravil rozdíl mezi příjmy a výdaji o uplatněné výdaje ve výši 3.563.022 Kč, u kterých nedodržel stanovené podmínky pro jejich daňovou uznatelnost. Mezi žalobcem a žalovaným je pak podstata sporu v posouzení právní otázky spočívající v tom, ke kterému dni došlo ke zcizení zásob – nepeněžitého vkladu do nově vzniknuvší obchodní společnosti BUNEK, s.r.o. Tato právní otázka je podle daňového práva skutečností rozhodnou pro určení zdaňovacího období, ve kterém žalobci měla případně vzniknout správcem daně deklarovaná daňová povinnost. Žalobce je přesvědčen, že tato povinnost mu mohla vzniknout ve zdaňovacím období roku 2004, přičemž žalovaný tvrdí, že se tak stalo ve zdaňovacím období roku 2005. Žalobce má přitom za to, že podle ust. § 60 odst. 1 a ust. § 62 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), dnem 1. 1. 2005 přešlo vlastnické právo k vloženým zásobám – nepeněžitému vkladu na obchodní společnost BUNEK, s.r.o. Ke zcizení tohoto práva u žalobce tak došlo dnem 31. 12. 2004.

V této souvislosti pak žalobce namítl, že podle ust. § 40 odst. 17 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle ust. § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů nebyly dodrženy podmínky pro uplatnění daňových výdajů v tom zdaňovacím období, ve kterém došlo ke zcizení zásob, tedy ve zdaňovacím období roku 2004, nikoliv ve zdaňovacím období roku 2005. Dále žalobce uvedl, že pokud u něho došlo k pozbytí (ke zcizení) vlastnického práva k věcem movitým (zásobám) dnem 31. 12. 2004 a nikoliv dnem 1. 1. 2005, když k nabytí vlastnického práva u vzniknuvší obchodní společnosti BUNEK, s.r.o., došlo dnem 1. 1. 2005, je pak právně nemožné (dochází-li k přechodu vlastnického práva ze zákona dnem vzniku obchodní společnosti) v tento den pozbytí žalobcovo vlastnické právo a nabýt toto právo obchodní společností, jak tvrdí žalovaný.

Za rozhodující skutečnost pro daný případ je nutno považovat okamžik pozbytí žalobcova vlastnického práva, kterým je 24.00 hodin dne 31. 12. 2004, nikoliv 00.00 hodin dne 1. 1. 2005. Pozbytím vlastnického práva tak nebyly dodrženy podmínky podle ust. § 5 odst. 6 a ust. § 54 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tato skutečnost je rozhodná pro zdaňovací období roku 2004 podle § 40 odst. 17 daňového řádu. Dle žalobce odlišnost v označení kalendářních dnů nevyvolává a ani vyvolávat nemůže žádnou časovou prodlevu. Okamžik přechodu vlastnického práva je dán koncem předcházejícího a počátkem následujícího dne (24.00, 00.00). S ohledem na právě uvedené má žalobce za to, že pokud by mu vznikla daňová povinnost podle ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů tak, jak ji deklaroval správce daně dodatečným platebním výměrem a následně potvrdil napadeným rozhodnutím žalovaný, tak jediné ve zdaňovacím období roku 2004, nikoliv ve zdaňovacím období roku 2005, neboť ve vztahu k nedodržení stanovených podmínek je rozhodující skutečnost okamžik pozbytí žalobcova vlastnického práva.

Žalobce proto namítá, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 40 odst. 17 daňového řádu, ustanovení § 5 odst. 6 a § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť skutečnost, že žalobce pozbyl vlastnického práva k předmětnému vkladu je rozhodná pro zdaňovací období roku 2004, nikoliv roku 2005. Žalobce namítá, že ve zdaňovacím období roku 2005 mu nemohla podle výše uvedených ustanovení obchodního zákoníku, zákona o daních z příjmů a daňového řádu vzniknout daňová povinnost ve zdaňovacím období roku 2005, neboť rozhodná skutečnost (pozbytí vlastnického práva k zásobám) nastala ve zdaňovacím období roku 2004. Za zdaňovací období roku 2004 správce daně daňovou kontrolu přitom u žalobce neprováděl, a proto za toto zdaňovací období mu nemůže dodatečně vyměřit daň z příjmů fyzických osob.

A závěrem žalobce namítl, že žalovaný porušil ust. § 50 odst. 6 daňového řádu tím, že odvolání zamítl, místo aby napadené rozhodnutí zrušil. Dále žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 daňového řádu tím, že nejednal v souladu s obchodním zákoníkem, zákonem o daních z příjmů a daňovým řádem.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že vlastnické právo k zásobám přešlo na obchodní společnost BUNEK, s.r.o., v roce 2004 a nikoliv v roce 2005. Dle žalovaného je nepochybné, že vlastnické právo k předmětným zásobám přešlo na společnost BUNEK, s.r.o., dnem jejího vzniku, tedy dne 1. 1. 2005. Dne 31. 12. 2004 byly zásoby v podílovém spoluvlastnictví žalobce a V. B., a proto postup, kdy žalobce tyto zásoby evidoval na konci roku v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004, byl správný. S ohledem na tuto skutečnost není námitka žalobce, že k dodatečnému vyměření daně z příjmů fyzických osob došlo v rozporu s ust. § 24 odst. 1 a § 5 zákona o daních z příjmů, důvodná.

Zásoby, které žalobce pořídil za dobu svého podnikání ve sdružení fyzických osob v předchozích zdaňovacích obdobích a jejichž hodnotu uplatnil jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů po převodu vlastnického práva na společnost BUNEK, s.r.o., nebyly výdajem ve smyslu ust. § 24 zákona o daních z příjmů, když z těchto zásob nedosáhl příjmů. Tím nebyla splněna jedna z podmínek daňové uznatelnosti. Žalobce ke dni 1. 1. 2005 pozbyl k zásobám vlastnické právo, které přešlo na společnost BUNEK, s.r.o. Žalobce tak byl povinen o výši těchto zásob upravit základ daně z příjmů fyzických osob za rok 2005, protože před tím si je uplatnil v daňových výdajích. Podle ust. § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů se o příjem zahrnutý do základu daně (dílčího základu daně) v předchozích zdaňovacích obdobích, který byl vrácen, sníží příjmy (výnosy) anebo se zvýší výdaje (náklady) ve zdaňovacím období, ve kterém k jeho vrácení došlo, za předpokladu, že pro jeho vrácení existuje právní důvod a vrácení příjmů není zachyceno v účetnictví nebo v daňové evidenci poplatníka při zjištění základu daně (dílčího základu daně) podle ust. § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů. Obdobným způsobem se postupuje v případě výdajů (nákladů) uplatněných jako výdaje (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, při nedodržení stanovených podmínek. V případě vkladu zásob, které žalobce uplatnil v předchozích zdaňovacích obdobích jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, do společnosti BUNEK, s.r.o., byl na místě shora uvedený postup. V této souvislosti žalovaný podotkl, že není zpochybňováno zahrnutí této položky do výdajů v předchozích zdaňovacích obdobích. Dle žalovaného k nedodržení podmínek stanovených zákonem pro tento postup však v případě žalobce došlo ve zdaňovacím období roku 2005.

Dále žalovaný uvedl, že námitka žalobce na porušení ust. § 40 odst. 17 a ust. § 16 daňového řádu není důvodná, protože dle názoru žalovaného při daňové kontrole k jejich porušení nedošlo. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí po řádném přezkoumání rozhodnutí správce daně i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Žalovaný se zabýval všemi žalobcem vznesenými námitkami. Řízení i samo rozhodnutí je v souladu s příslušnými právními předpisy. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje podrobný popis hodnocení důkazní situace i zjištěného skutkového stavu a veškerých právních úvah, které vedly žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud považuje za potřebné uvést, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 17. 3. 2010, č. j. 15 Ca 108/2009 – 25, jímž bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a současně i jemu předcházející dodatečný platební výměr správce daně. Soud v odůvodnění svého prvotního rozsudku uvedl, že se předně zabýval otázkou prekluze práva doměřit žalobci daňovou povinnost, přičemž tehdy vyslovil, že prekluzivní lhůta ve vztahu k roku 2005 začala běžet dnem 31. 12. 2005 a konec jejího běhu připadal na den 31. 12. 2008. Dále soud uvedl, že u žalobce sice došlo k zahájení daňové kontroly dne 6. 3. 2008, ale soud dospěl k závěru, že toto zahájení daňové kontroly nelze považovat za úkon podle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu, a to s ohledem na fakt, že při zahájení kontroly nebyly účastníkovi řízení sděleny jakékoliv důvody k zahájení kontroly. V této souvislosti pak soud ve svém prvotním rozsudku odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07 s tím, že podle tehdejšího názoru soudu zahájení daňové kontroly v předmětném případě trpí zásadním nedostatkem, pro který je nutné jej vyhodnotit jako ryze formální a proto neústavní úkon, přičemž se jedná o nedostatek apriorních důvodů k zahájení daňové kontroly a absence jejich sdělení účastníkovi řízení, jakož i jejich vyjádření v protokole o ústním jednání ze dne 6. 3. 2008. Na základě toho pak soud dovodil, že pokud byla žalobci doměřena daňová povinnost dodatečným platebním výměrem ze dne 24. 9. 2008, který nabyl právní moci až dne 25. 5. 2009, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, stalo se tak nepochybně po marném uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně a rozhodnutí žalovaného i správce daně jsou nezákonná.

Ke kasační stížnosti žalovaného, v níž bylo brojeno proti závěrům soudu ohledně marného uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně, ovšem Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 5. 8. 2010, č. j. 1 Afs 57/2010 – 65, zrušil prvotní rozsudek krajského soudu, když vyslovil názor, že shora předestřený závěr o prekluzi, který byl opřen o nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, nemůže obstát, když nelze vyloučit provádění tzv. namátkových daňových kontrol, které samy o sobě nejsou protizákonné. Oproti krajskému soudu pak navíc Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že v daném případě správce daně žalobci sdělil konkrétní důvody, pro které hodlá správnost předmětných daní prozkoumat, tudíž zahájením daňové kontroly u žalobce mj. daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 dne 6. 3. 2008, došlo k prolongaci prekluzivní lhůty.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 5. 8. 2010 ohledně toho, že závěr krajského soudu o prekluzi v daném případě nemůže obstát.

V dalším řízení pak soud, vázán závěry obsaženými ve výše citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, vycházel ze skutečnosti, že k marnému uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně nedošlo, neboť zahájením daňové kontroly u žalobce mj. daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 dne 6. 3. 2008 nově připadl konec prekluzivní lhůty až na den 31. 12. 2011, zatímco daňová povinnost za zdaňovací období roku 2005 byla žalobci doměřena dodatečným platebním výměrem dne 24. 9. 2008, který nabyl právní moci již dne 25. 5. 2009, tedy před marným uplynutím prekluzivní lhůty. V této souvislosti soud považuje za potřebné podotknout, že v mezidobí i Ústavní soud výrazně korigoval svůj dosavadní náhled posuzování zákonnosti daňových kontrol prováděných správci daně u jednotlivých daňových subjektů, jak vyplývá z jeho stanoviska ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, ve kterém dovodil, že za svévolný postup správce daně nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu. Za nastalé procesní situace tak soudu nic nebránilo v tom, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda správní orgány obou stupňů byly oprávněny žalobci doměřit daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 1.133.716,-Kč či nikoliv.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, když se soud neztotožnil s názorem žalobce, že ke zcizení vlastnického práva k vloženým zásobám (resp. části podniku) do obchodní společnosti BUNEK, s.r.o., u žalobce došlo již dnem 31. 12. 2004, a tedy v roce 2004, a nikoli až v roce 2005.

Z obsahu správního spisu, jenž soudu předložil žalovaný, nesporně vyplývá, že dotyčná společnost BUNEK, s.r.o., byla založena dne 25. 11. 2004, kdy žalobce spolu s V. B. uzavřeli společenskou smlouvu o založení této obchodní společnosti. V této společenské smlouvě pak v čl. III bylo sjednáno, že „*pan V. B. vkládá do společnosti nepeněžitý vklad, část podniku 'V. B.', který se nachází v podílovém spoluvlastnictví s panem V. N. dle Smlouvy o sdružení ze dne 27. 4. 1992, oceněný znaleckým posudkem na částku 5.643.609,-Kč, přičemž dohodou společníků se na vklad tohoto společníka započítává pouze částka ve výši 120.000,-Kč, a pan V. N. vkládá do společnosti nepeněžitý vklad, část podniku 'V. N.', který se nachází v podílovém spoluvlastnictví s panem V. B. dle Smlouvy o sdružení ze dne 27. 4. 1992, oceněný znaleckým posudkem na částku 3.762.407,-Kč, přičemž dohodou společníků se na vklad tohoto společníka započítává pouze částka ve výši 80.000,-Kč*“. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce spolu s V. B. svoji illační povinnost v plné výši splnili již při založení společnosti BUNEK, s.r.o. Dále z obsahu správního spisu nesporně vyplývá, že k zápisu společnosti BUNEK, s.r.o., do obchodního rejstříku došlo dne 1. 1. 2005, což pak s poukazem na ust. § 62 odst. 1 obchodního zákoníku současně znamená, že tato společnost vznikla tohoto dne, a to jeho počátkem.

V této souvislosti soud ovšem považuje za nutné upozornit na výslovnou dikci ust. § 60 odst. 1 věta první obchodního zákona, která obligatorně stanovuje, že vlastnické právo ke vkladům nebo jejich částem splaceným před vznikem společnosti, popř. jiná práva k těmto vkladům přecházejí na společnost dnem jejího vzniku. To pak v praxi znamená, že ani tehdy, pokud vklad tvoří jen popř. i movité věci, nevyžaduje se jejich tradice jako podmínka vzniku

vlastnictví společnosti k nim. Jedná se tak o výjimku z obecného soukromoprávního principu vyjádřeného v první části věty § 133 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

V daném případě je proto nepochybné, že vlastnické právo k předmětným zásobám (resp. části podniku) přešlo na společnost BUNEK, s.r.o., dnem jejího vzniku, tedy až počátkem dne 1. 1. 2005. Dále soud uvádí, že dne 31. 12. 2004 byly předmětné zásoby v podílovém spoluvlastnictví žalobce a V. B., a proto postup, kdy žalobce tyto zásoby evidoval na konci roku v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004, byl správný.

V předmětné věci je přitom nutné rovněž vycházet z faktu, že žalobce „až“ ke dni 1. 1. 2005 pozbyl k dotyčným zásobám vlastnické právo, které plynule přešlo na společnost BUNEK s.r.o. Změna vlastnického práva k dotyčným zásobám totiž nepochybně nastala v důsledku převodu vlastnického práva ze žalobce na společnost BUNEK, s.r.o., k čemuž došlo na základě uzavřené společenské smlouvy o založení této obchodní společnosti ze dne 25. 11. 2004, která v daném případě představuje „jen“ právní důvod převodu vlastnictví (*iustus titulus*), přičemž právní způsob nabytí vlastnictví (*modus acquirendi dominii*) pak představuje následný zápis společnosti BUNEK, s.r.o., dne 1. 1. 2005 do obchodního rejstříku, díky kterému tato společnost k tomuto datu vznikla a od tohoto data získala mj. způsobilost nabývat vlastnická práva včetně vlastnických práv ke vkladům nebo jejich částem splaceným před vznikem společnosti, jak předvídá již výše citované ust. § 60 odst. 1 věta první obchodního zákona.

S ohledem na právě uvedené, byl žalobce povinen o výši dotyčných zásob upravit základ daně z příjmů fyzických osob za rok 2005, protože před tím si je uplatnil v daňových výdajích ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmu. Podle ust. § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů se o příjem zahrnutý do základu daně (dílčího základu daně) v předchozích zdaňovacích obdobích, který byl vrácen, sníží příjmy (výnosy) anebo se zvýší výdaje (náklady) ve zdaňovacím období, ve kterém k jeho vrácení došlo, za předpokladu, že pro jeho vrácení existuje právní důvod a vrácení příjmů není zachyceno v účetnictví nebo v daňové evidenci poplatníka při zjištění základu daně (dílčího základu daně) podle ust. § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů. Již žalovaný správně poznamenal, že obdobným způsobem se postupuje v případě výdajů (nákladů) uplatněných jako výdaje (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, při nedodržení stanovených podmínek. V případě vkladu zásob, které žalobce uplatnil v předchozích zdaňovacích obdobích jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů do společnosti BUNEK, s.r.o., byl proto na místě shora uvedený postup. V daném případě není žalovanou stranou zpochybňováno zahrnutí této položky do výdajů v předchozích zdaňovacích obdobích. Žalovaná strana však legitimně dospěla k závěru, že k nedodržení podmínek stanovených zákonem pro tento postup ze strany žalobce došlo ve zdaňovacím období roku 2005, který byl předmětem daňové kontroly.

Námítka žalobce ohledně porušení ust. § 40 odst. 17 a ust. § 16 daňového řádu tudíž není důvodná, když soud neshledal, že by při daňové kontrole došlo k jejich porušení. Rovněž tak nedůvodnou vyhodnotil soud námitku žalobce, že k dodatečnému vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2005 došlo v rozporu s ust. § 24 odst. 1 a § 5 zákona o daních z příjmů. Zásoby, které žalobce pořídil za dobu svého podnikání ve sdružení fyzických osob v předchozích zdaňovacích obdobích a jejichž hodnotu uplatnil jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů po převodu vlastnického práva na společnost BUNEK, s.r.o., nebyly výdajem ve smyslu ust. § 24 zákona o daních

z příjmů, když z těchto zásob nedosáhl příjmů. To pak znamená, že nebyla splněna jedna z podmínek daňové uznatelnosti.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl konečný úspěch ve věci a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. prosince 2011

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová